

Jan Rot en zijn eigen pophistorie

MUZIEK

DOOR ODO HOLTAPPELS

Nachtlied met Jan Rot, Bill van Dijk, Astrid Nijgh, Jakob Klaasse, Hans Zilver en Sandra Mirabal, gezien in 't Speelhuis in Helmond op donderdag 27 oktober.

Elk van de zes zangers/muzikanten heeft zijn of haar eigen moment van roem. Bill van Dijk, Astrid Nijgh, maar ook pianist Jacob Klaasse, de Cubaanse klarinetiste Sandra Mirabal en natuurlijk Jan Rot zelf staan even alleen in de spots. Hans Zilver heeft misschien wel het mooiste liedje. 'Als een plank over zeven sloten, lig ik voor je klaar', zingt de bassist samen met Jan Rot. Het is de prachtige vondst in de hertaling van de popklassieker 'Bridge over troubled water'. En het is maar een van de vele. 'Strangers in the night' vliegt voorbij als 'Vlinders in de nacht', en 'Après toi' als 'Zonder jou'. Maar ook een klassieker van The band 'The night they drove old Dixie down' krijgt de perfecte hertaling in 'Die nacht schoot Daan een Duitser dood'. Elke tekst van bijna elke muziekstijl gaat door het brein van Jan Rot en komt er als een nieuw nummer uit.

Als geen ander kan 'hertaler' Jan Rot de essentie van een liedje in woorden, Nederlandse woorden, vangen. Het is ook nooit zo maar een vertaling; soms wordt de idee in onze taal overgezet, waarbij de poëtische kracht van het Nederlands het origineel meer dan eens benadert en soms

zelfs overtreft. Zelfs binnenrijmen en assonanties uit de authentieke woorden worden ingevoegd. Maar ook is een liedje soms een vertrekpunt voor iets totaal anders en is de klank van het rijm slechts de basis voor een idee. Dat is bijvoorbeeld in 't Spaarne, Haarlem', de ode aan tekstdichter Lennaart Nijgh (Spanish Harlem). Alle liedjes zijn metrisch perfect, en fraai van klank.

Daarnaast is het allemaal heel mooi gearrangeerd. De muziek klopt. Het sextet schept in elk nummer een klankkleur die past bij het liedje. Het is allemaal heel beheerst en als er dan een puntje van kritiek mag zijn dan is dat het soms wat te ingetogen is. Maar daar zijn het de muzikanten en de zangers niet voor. Het gaat zo vanzelf en relaxt en dat is aan de andere kant ook wel een verademing. Het is een geniale zet om een hoge mannenstem (Bill van Dijk) en een hele lage vrouwenstem (Astrid Nijgh) samen te brengen in deze setting. Een echte musicalstem en een donkere doorrookte bas; ze passen als een vijfvoetige jambe in een sonnet van Shakespeare.

En humor. Soms subtiel, soms recht-voor-zijn-raap. 'Only the lonely' wordt gewoon 'Oma in coma'. Of in Lola van the Kinks Astrid Nijgh op laten komen en zeggen: 'she walks like a woman and talks like a man', da's echt een giller. Met deze vorm heeft Jan Rot een uniek genre in handen. Een genre dat hij in de handen van unieke toneelpersoonlijkheden tot leven laat komen.